

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. IV. Precatio Christi, fidem impetravit Latroni.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

Dilectus igitur non exaggerare, non vindicare, sed excusare, aut saltem extenuare, ac condonare injurias: non est faciendus mons de granulo, nec de rivulo mare. Dimittamus aliis & dimitteretur nobis. Talem in nos Deum sentimus, quales in alios fuimus.

§. IV. Precatio Christi, fidem impetravit Latroni.

Hæc Christi oratio (Dimitte illi) innocentem & sanctum oratorem ostendit. Hæc Numini divino summe placuit, & verò etiam efficacissima fuit, ut ad eas voces, quod Nazæarum evangelium memorat, aliquot millia Judæorum ad crucem stantium, innocentiam Christi agnoverint. Hæc ipsa oratio aliis illi obstinatissimis respiciendi spatium quadraginta annos impetravit. Sed his omnibus missis, latronum alter nobis considerandus, quem Christi pro hostibus deprecatio misericè traxit ad beatissimam vitæ clausulam. Post istum namque supplicem Christi libellum, tanta fidei argumenta sibi exhibuit latro, ut rectè dixeris: Nescio an à mundo condito magis rarum & memorabile fidei exemplum unquam extiterit. In Christi schola hic reus nunquam fuit: repente tamen Apostolis omnibus tandem instructis, aliis mysteria fidei penetravit. Christum in patibulo pendentem adoravit Regem, moribundum hominem vitæ auctorem pronuntiavit, ita profusus ab inferis supra caelos emerit. Quam vegeti, acres, & lyncei profusus fuerint illi oculi, qui vitam in morte, celsitudinem in ruinâ, gloriam in probro, victoriam in exilio, regnum in servitio viderunt? Væ nobis! Christum pendentem & omnibus execrabilem latro suâ fide in caeleste solum evehit: Væ nobis! qui scimus hunc ipsum Dominum à dextris Dei confidentem, ab omnibus adorandum, si non assidue ac reverenter suscipimus & veneramus.

Latro respiciens non nisi cum crucifixi locutus, Christum defendit, seipsum accusavit, socium reprehendit. De Christo liberè pronuntiavit: *Hic nihil mali gessit.* Illustre bene moriendi documentum. Cum fatanas sub vitæ finem nostra nobis peccata objecerit, non exculemus, nec extenuemus, sed Christum monstre-mus, cum hoc ipso latronis elogio: *Hic verò nihil mali gessit.* Seipsum potro accusans, *Nos quidem justè, ait, nam digna factis recipimus.* Aperta & submissa scelerum confessio. Proprium est electorum amare justitiam, etiam asperè tractantem. Rex David & Mauritius Imperator in ipsis supplicis: *Iustus es Domine, inquit, & rectum iudicium tuum.* Magna pars venit, fateri crimen. Deinde hic ipse Christi causidicus socium reprehendens: *Neque tu, inquit, times Deum, quòd in eâdem damnatione es.* Latro alter homo perditissimus, furiosè obstinationis fuit exemplum. Hunc neque Christi patientia & charitas, neque socii exemplum & admonitio, neque proprium supplicium, nec omnia prodigia Christo conjugere poterunt. Neque tu times Deum? neque crux & extrema necessitas timorem Dei persuadeat? jam jamque stabimus ante tribunal Dei, & tu etiânum ludis? Perditus est, quem pœna non emendat. Nummum protervi & frontis perfidiae liberi sunt, qui cum castigantur, rident, aut obgannunt.

Latro demum: *Domine, inquit, memento mei, cum veneris in regnum tuum.* Exiguam gratiam modestissimè petit. Deus, quanta fides! Petrus negat, Thomas dubitat, discipuli Emauentem proficiscentes pœne desperant, latro in ipso crucis tormento & scandalo credit. Hanc fidem Athanasius non immeritò admiratus dixit: *Crucifigitur ut latro, & efficitur Evangelista.* Nam hominem capitis damnatum, ab omnibus irrisum, jam moriturum, orbis dominum agnoscit: *Domine, memento mei.* Quid minus rogare potuisset? Solam sui memoriam flagitavit. Memoria nobis lenta, segnis, mala, quæ nos

Tom. II.

A sapissime desistit, quod in omni genere peccati sit, cum quis sui ipsius oblitus, contemptus, De lege, diabolo se vendit pretio levissimo. Ab orbis origine nomen nobis est *Pulvis*. Et hujus nominis nostri identidem obliviscimur. Quando igitur memoria toties & tam foedè latet, ut quis caeli, inferorum, Dei, sui ipsius immemor, in varium nefas ruat, optimè precamur: *Memento mei Domine: Addit latro: Cum veneris in regnum tuum.* O quantum brevi tempore profecit hic crucifixus, qui in scholâ Christi Syllabarius vix prima elementa nôsse visus est; ac ille jam Theologus, aliam & meliorem post hanc vitam, beatitudinem æternam prædicat. Reges nostri dam vivunt, imperant, cum vitâ definit imperium. At latro vitum juxta se pendentem æternitatis regem adorat. Liceat hic cum Augustino quarere: *Dic ô latro, Aug. serm. ubi thronus ex Sapphiro, ubi Cherubim & exercitus caeli, ubi in Parasce. corona, sceptrum, purpura, ut eum dicas regem caeli: Vide sine coronam aliam quam spinarum, aliud sceptrum quam clavos, B aliam purpuram quam sanguinem, thronum alium quam crucem, ministros alios quam carnifices? Quid ergo hic regium vides? Obstupescenda igitur hæc fides, tali loco, tali tempore. Pater deserit, Mater filescit, Angelorum nullus apparet, Joannes & Magdalena juvare nequeunt, Apostoli pridem diffugerunt, Romani stident, Judæi probris & maledictis configunt; latro solus fit Christi patronus, infontem, regem proclamat. Magna fuit fides Magorum ab oriente venientium, & puerum in stabulo adorantium, major latronis in patibulo hominem & Deum venerantis.*

Magdalena propensè credidit, quia miracula vidit, conciones audiit, domesticum sororis exemplum habuit. Itam credidisse quid mirum? Deum folio confidentem, Seraphiniâ cinctum vidit, trisagion illud Sanctus, sanctus, sanctus, audiit. Longè alia & ab aliis diversissima addidit latro & vidit. Petrus credidit, quia Christum aquâ inambulantem vidit, in cruce natantem sanguine non vidit. Joannes & Jacobus crediderunt, quia Christum in Thadore, forâ caelesti radiantem viderunt; vox, vultus, vestis, Moyses & Elias testabantur eum hominem homine multò esse majorem. Hic omnia contraria. Hinc præci Patres hanc latronis à præcis fidem mirati satis nequeunt. Chryostomus interrogans: *Videt in cruce pendentem, inquit, & orat quasi in caelis sedentem: Judæi crucifigunt, qui legem noverunt, & tu latro unde talia philosopharis?* Prodigiolum fuit prodigium hic latro. Videte, obsecro, quam suaviter cygnea Christi modulatio prima faxem latronis pectus expugnavit, & hominem cædibus assuetum eò perduxerit, ut Arnoldus Carotenis Abbas cenfeat latronem in Luciferi sedem evectum. Deo id non difficile, nobis incertum, eo tamen nomine non incredibile, ut Luciferi superbia tantò majore notaretur ignominia, quanto dissimilior Angelo, eam sedem occuparet latro. Sed quid in hoc singulari homine patibulato tantam fidem excitavit? Singularis Dei gratia excitata.

Dei gratia, Christi precibus impetrata, Christi amore in hostes, summâq; ejus patientiâ, & vitis prodigiis aucta.

§. V. Fidem Christo, veniam debemus inimico.

Christo igitur fides, venia debetur inimicis & ignorantia. Fides excitatur & crescit, si ea omnia quæ passus est Christus, faciamus nobis præsentissima, velut hodie facta; tamquam si cruci aditemus, cernamus & audiamus omnia. Horum omnium imagines sibi ad arbitrium proponere nequaquam difficile est animo, qui quidquid vult sibi depingit. Hebdomade majore varia est Christianorum devotio. *Sed fides, Ambrosio teste, præcedit devotionem.* 1. Crucifixi Christi effigiem osculamur: Præcedat Fides, & cogiter fidelis: Domini mei crucifixi pedes inpos millies oscularer si possem, ergo statuer ac imagini Christi osculum figo quòd Christo ipsi

L 1 2

Christo fides debetur. In omni devotione fides præcedere debet.